

Krónikás, ébresztő

S. Benedek András
(1947–2009)

Csodálatos sáfára volt, tudója-tudósa, krónikása peremvidék-hazájának. Ha külön-külön is céltudatosan megszerkesztett, tárgyát mindenfelől éles világitásba állító munkáit egymás mellé raknánk, a biztos kézzel megrajzolt részletekből eligazító körképet kapnánk. Tragikusát és felemelőt. Nem volt, nincs hozzá foghatóan szívós és hiteles ébresztője a fogyatkozó kárpátaljai magyarság hagyománytudatának. Bármiről írt, könyvről, kastélyokról, romokról, drámai történelmi pillanatokról, távoliakról, közeliokről, köznapokról és árvizekről, két-három mondattal már magával sodorta olvasóit. Mindenben otthonos volt, művészettörténetben, irodalomban, közművelődésben, szociográfiában, településtörténetben, politikában. Hajdan szervezője, éltetője, művelője a semmiből támadó kárpátaljai irodalomnak. S éppen mert az volt, át kellett települnie az anyaországba. De itt is, min-

den percében, a kishaza képviselője maradt. Nem regényesített, nem szenvedett, nem vizezte fel anyagát. Amit tudott, és hihetetlenül sokat tudott, villogó mozgókép-sorokban állította olvasói elé. Józanul volt szenvedélyes, és szenvedélyesen tárgyilagos. Gazdag lélek és tiszta elme.

Lator László

Elment, mert elszóllítatott. Itt volt – látható szerte folyóiratoldalainkon is. Jó volt vele sokat együtt – a baráttal, az alkotóval. (A szerk.)